

Γράφουν ο Γρηγόρης Χρονόπουλος και ο Γιώργος Χατζηβασίλης

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΞΕΧΝΟΥΝ ΟΙ ΠΑΛΙΟΙ ΚΑΙ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΝΕΟΙ...

Ένας φίλος ήρθε από τα παλιά φορτωμένος με χιλιάδες αναμνήσεις

Γιώργο, Χρόνια σου Πολλά και καλά!

Ένα δημοτικό τραγούδι έλεγε..... να ζήσεις να γεράσεις, να φτάσεις χρόνους εκατό και να τους διαπεράσεις.

Ήταν όμορφο το γιορτάσι σου, το χαρήκαμε όλοι και πιο πολύ χαρήκαμε το ότι το γιόρτασες σαν να ήταν 40 ή 50 γερός και σπιτός και υγιής. Αυτό νομίζω είναι και καλύτερο δώρο σου στη μεγάλη επέτειο των γενεθλίων σου. Και τα παιδιά σου και τα εγγόνια σου σε αγάλλασαν σαν προστάτη πατέρα και όχι με προστατευτική αγάπη σαν το γέρο πατέρα. Και όλοι σε χαρήκαμε με την υγεία και την αισιοδοξία σου. Να είσαι καλά, να σε χαιρόμαστε και να συνεχίζεις την προσφορά σου την κοινωνική και τη συντροφιά σου την πολύτιμη σε μας τους φίλους.

Σταθμός τα ογδόντα, Γιώργο μου, σταθμός και σημαντικός καθώς έχει κανείς τόσες αποσκευές! Συνήθως κατεβαίνει κανείς από το τρένο, απλώνει τιςπραμάτιες και ξεκουράζεται πάνω σ' αυτές. Εσύ εκεί, ακάματος κι αλύγιστος συνεχίζεις το ταξίδι με την προσφορά στην πλάτη. Να είσαι καλά, να είσαι ευλογημένος.

Να σου πω πως γιόρτασα εγώ τα ογδόντα μου. Ήμουνα στο ραδιόφωνο και είπα, θα σας πα ένα μυστικό, μην το πείτε πουθενά. Κι ήτανε μαζί μου η Κική Μπέπη.

Το θυμάμαι γιατί γελάσαμε πολύ. Μου λέει η Κική. "μυστικό στο ραδιόφωνο;" της λέω είμαστε φιλική συντροφιά τα κουβεντιάζουμε. Και λέω στον αέρα:

"Τα ογδόντα δεν θα τα ξαναδώ, μην το πείτε πουθενά".

Αυτό χρόσνια πριν, φυσικά! Είχα και τα ανίψια μου που ήρθαν στο σπίτι με φαγητά και δώρα. Τώρα για τα ενενήντα δεν ξέρω τι έχουν στο νου, εγώ πάντως τις έχω έτοιμες τις βαλίτσες μου, αλλά δεν το έχω σκοπό να ταξιδέψω από τώρα. Ξέρεις, σκέφτομαι καμιά φορά, λέω, δεν ξέρεις μπορεί να είναι καλύτερα από την άλλη μεριά... Κι είναι τόσοι που έχουν πάει μπροστά δικοί κι αγαπημένοι.

Έλα, βρε Γιώργο, μας πήρες με τα αποχαιρετιστήρια. Εδώ γιορτάζουμε ακμαία γενέθλια. Και κάτι ακόμα, εδώ που πιάσαμε την κουβέντα,

Ο Γιώργος Χατζηβασίλης την περασμένη Κυριακή με τον Γρηγόρη Χρονόπουλο και την Τζοάνα Κρίστι.

εδώ που με 'φύτεψες' έχουμε ακόμα να πούμε πολλά. Έχουμε απλώσει τραχανά, που λένε. Και πιάσε με από το χέρι και πάμε! Έλα θα στο πω και το ποίημα, δεν πειράζει αν είναι και λίγο ερωτικό εμείς θα πάρουμε το πάμε.

ΜΑΖΙ ΣΟΥ ΑΝΘΙΖΟΥΝ
ΑΜΥΓΔΑΛΙΕΣ

Μαζί σου ανθίζουν αμυγδαλιές
και τον φοβάμαι το χιονιά
που έρχεται απρόσμενα.
Μα το ταξίδι, στον κάμπο,
τον πλατύκαμπο της αγάπης
είν' όμορφο. Και πάμε.

Κι όσο μας πάει
κι όπου μας πάει,
κι όπου μας βγάλει....
Φτάνει που είναι

μαζί σου, μαζί σου, μαζί σου.

Γρηγόρης

ΑΠΑΝΤΗΣΗ

Σ' ευχαριστώ, Γρηγόρη, για τις ευχές σου και να σου πω κάτι; Την Κυριακή ένιωσα πραγματικά πόσο τυχερός ήμουν κοντά στα παιδιά και εγγόνια μου, με φίλους και φίλες αγαπημένες και προπαντός με την υγεία μου. Είμαι τυχερός φίλε Γρηγόρη επειδή η υγεία μου δεν με πρόδωσε μέχρι τώρα, γιατί τα γηρατειά δεν έρχονται μόνα τους. Είμαι τυχερός φίλε μου, γιατί μπορέσα ν' αντιμετωπίσω τις μεγάλες φουρτούνες όπου σε ρίχνει η ζωή, αλλά δεν βούλιαξα όσο και αν κινδύνεψα, έστω κι' αν πέταξα βαρίδια που σήκωνα για να γλιτώσω. Βέβαια, Γρηγόρη, στο διάβα της ζωής καμιά φορά χρειάζεται να υποθηκεύσουμε τα τιμαλφή μας, αρκεί να

άκρη τού κρεβατιού.

Η ζωή μ' έχει διδάξει ότι δεν σε κάνουν «γέρο» τα χρόνια που κουβαλάς στην πλάτη, αλλά πως αντιμετωπίζεις τη ζωή. Εχω γνωρίσει «γέρους» 40ρηδες και «νέους» αιωνόβιους που δεν το βάζουν κάτω και απολαμβάνουν κάθε στιγμή της ζωής, όπως τον 90άρη -καλή σου ώρα- που συνεχίζεις να προσφέρεις.

Αποσκευές κουβαλάμε όλοι, αγαπτε Γρηγόρη, αλλά επειδή δεν μπορώ να σπκώνω βάρη, είμαι πολύ επιλεκτικός και δεν μαζεύω πια σαβούρα. Ανεκτίμητος θησαυρός στις αποσκευές μου είναι για μένα οι θύμψες, οι καλές για να μου φτιάχνουν τη διάθεση και οι κακές για να μην επαναλαμβάνω τα λάθη μου. Εκτός από τις γλυκειές στιγμές οικογενειακής ευτυχίας βλέποντας τα παιδιά μου να μεγαλώνουν και να τα καμαρώνω σαν έντιμα μέλη της κοινωνίας μας και καλούς οικογενειάρχες, θυμάμαι με τρυφερότητα τις αγάπες μου και τους φίλους τους καλούς που δεν είναι πια μαζί μου, θυμάμαι τα ταξίδια μου σε ξένους τόπους και προσδοκώ το επόμενο ταξίδι μου τού χρόνου.

Δεν έχει σημασία, Γρηγόρη, πόσων χρόνων είσαι, αλλά πόσων χρόνων νιώθεις, με τη σοφία και την πείρα που απέκτησες. Θα ήθελα πολύ να είμαι ξανά 30 χρονών, αλλά με την πείρα και σοφία τού σήμερα, δυστυχώς όμως δεν μπορούμε να γυρίσουμε τον χρόνο πίσω. Μπορούμε, όμως, να ζήσουμε ευτυχισμένοι με τις όποιες δυνάμεις μάς απόμειναν...

